

Mozes en Christus

Door ds. L. Huisman

Zingen: Ps. 100 : 1, 2 en 3
Ps. 103 : 4 en 6
Ps. 140 : 13
Lezen: Joh. 1 : 1-18

"Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden." Joh. 1 : 17

In het Woord van God dat wij willen behandelen uit Johannes 1 vers 17 wordt gesproken over de verhouding tussen **wet en evangelie** en dan wel:

- 1^e. vertegenwoordigd in Mozes en Christus
- 2^e. de dienst die zij verrichten ten opzichte van onze verlossing.

Het is in ons leven een belangrijke zaak de rechte verhouding te zien tussen Wet en Evangelie en wel in hoofdzaak om twee redenen. In de eerste plaats is het belangrijk om de eer van God. Want zolang we in ons leven niet duidelijk onderscheiden de functie van Wet en Evangelie, zullen we nooit toekomen aan de gestadige lofverheffing van God. Dan zullen we altijd als angstige wezens blijven ronddraaien in allerlei gedachtenpatronen; vandaag misschien ervaren dat God ons goed gezind is en morgen het tegenovergestelde denken, omdat we ten enenmale de vastheid missen die alleen in onze ziel kan komen, wanneer we door de genade van God - en die genade wil God toch werken door de prediking van de Heilige Schrift - tot een duidelijke bekentenis en ook een duidelijk onderscheid komen in ons leven wat de Wet eist en wat Jezus Christus geeft.

In de tweede plaats is rechte kennis hiervan zo belangrijk voor de vrede en de zaligheid van onze ziel. Hoe komt het toch dat er zo ontstellend veel mensen zijn die geen hartelijke liefde tot God hebben en die hun leven niet richten naar het Woord van Jezus Christus? Dit komt omdat ze de liefde Gods, die alle verstand te boven gaat, niet bekend hebben. Het komt omdat ze noch wet, noch evangelie in het ware licht zien. En niet alleen onder degenen, die nog onwedergeboren zijn, maar ook onder de wedergeborenen is een grote en bijna onontwarbare knoop, zulk een babylonische spraakverwarring in het denken en spreken over de verhouding wet en evangelie.

Ook onder Gods kinderen treffen we een groot deel aan dat niet leeft in de vrijheid der kinderen Gods. Dat niet leeft naar de hoge staat, waartoe God ze geroepen heeft onder het Nieuwe Testament. Ja, het wordt zelfs nog erger, waar er mensen zijn, die het geestelijk leven uitsluitend als echt bestempelen, indien het bestaat in het alleen maar neergebogen zijn onder het besef van schuld; of in het alleen maar klagen over hun staat en over de zondigheid van hun leven, welke hen bijblijft tot hun dood. Dit gaat soms een bedenkelijke vorm aannemen. Dan geloof ik dat veel gelovigen van het Oude Testament, hoewel levende onder de geest der dienstbaarheid wederom tot vreze, ons met grote passen voorbijgesneld zijn. Want zij hebben nog vele malen hooggestemde lofzangen mogen zingen, wanneer ze door die donkere schaduwen - en ze waren dicht en donker - toch het heil in de Messias mochten aanschouwen en vrolijk mochten zingen van het heil dat in God bereid is.

Dus ook voor uw eigen zaligheid en voor de bestendige vreugde die u weer nodig hebt om "vromelijk tegen de zonde en de wereld te kunnen strijden" is ons onderwerp van groot belang. Want u begrijpt wel: wanneer u altijd maar bezig bent met de bestrijders, dan komt u nooit aan de

strijd toe; dan durft u nooit te zeggen: "hier sta ik, ik kan niet anders, God helpe mij". Dan durft u nooit tegen de wereld de banier des kruises op te heffen, want u bent altijd nog maar bezig met de vraag: is het wel waar? Ben ik wel een gelovige? Is de liefde Gods wel in mijn hart uitgestort? Eigen ik me niet iets toe, dat de Heere mij niet gegeven heeft? Dit maakt u krachteloos. Krachteloos in uw gebedsleven en krachteloos in uw getuigenis tegenover degenen, die nog buiten zijn. Dit randt de eer van God aan, dit maakt ook uw eigen ziel tot een droevige spelonk van allerlei ellende.

En daarom, wij bidden God, of Hij ons, u en mij, licht wil geven in die rechte kennis van de verhouding tussen wet en evangelie, opdat we de wet haar recht mogen toekennen, maar niet zouden leven door ónze vervulling van de wet, maar door het geloof in Jezus Christus, in Wie en wet en evangelie beiden verheerlijkt worden. En zo ontvangt God Zijn eer, maar zo krijgen ook wij die innerlijke vrede, die zelfs door de dood niet wordt uitgeblust.

Johannes is één van de jongeren van Jezus. Hij is een neef van Hem. Zijn moeder was een zuster van Maria. Hij schijnt nog heel jong geweest te zijn toen Jezus hem met zijn broeder riep om Zijn discipel te zijn. In het gehele evangelie naar de beschrijving van Johannes vinden we de naam van Johannes niet. En in vroeger en later eeuwen - ik ga daar nu niet dieper op in - is al veel gediscussieerd over de vraag of dit evangelie toch wel door Johannes geschreven is. In later tijden zijn er geweest, die zeiden dat het evangelie wel door een "zekere" Johannes geschreven is, maar niet door Johannes de apostel. Maar vanouds hebben kerkvaders en theologen, gelovige schriftonderzoekers uit overstelpende bewijzen aangetoond, dat dit evangelie door niemand anders dan door één van de jongeren van Jezus, nl. Johannes, de apostel der liefde geschreven kan zijn. Er staan in dit evangelie zoveel zaken, waarvan je zegt: dat kan niemand anders geschreven hebben dan iemand die oor- en ooggetuige geweest moet zijn van het werk van de Heere Jezus Christus. Derhalve dit evangelie moet geschreven zijn door Johannes, de apostel.

Johannes neemt in de rij der jongeren een heel speciale plaats in. Deze jongeman, door God aangenomen tot discipel en later uitgezonden als apostel, heeft heel nabij de liefde Gods aanschouwd in de Heere Jezus Christus. Is Paulus de man, die in het bijzonder gesproken heeft van de rechtvaardigheid door het geloof: "Hij in mijn plaats", "God Zijn Zoon schuldig gesteld, ik vrij om Zijnentwil", Johannes heeft heel diep en heel innig geschouwd: "dat heeft God nu uit liefde gedaan, uit eeuwige barmhartigheid". Hij heeft dit gezien met zijn zielsoog, dat is door zijn hart gegaan.

Daarom spreekt Johannes ook in zijn evangelie en in zijn brieven zo overstelpend van de liefde van God en van de liefde tot God. Hij heeft gezien dat alles wat God gedaan heeft voortgekomen is uit Zijn soevereine liefde. Hij heeft het verstaan: "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft". Maar hij heeft het ook verstaan: "Ik stel Mijn leven voor Mijn schapen en die Ik liefgehad heb, die heb Ik liefgehad ten einde toe". Daarom kan Johannes in het eerste hoofdstuk uitstijgen boven Genesis 1. Genesis 1 begint met de schepping door God van hemel en aarde, maar Johannes schouwt dieper. Hij zegt: eer iets was geschapen, was God reeds in Christus de wereld met zichzelf verzoenende. En hij zegt: In de beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in de beginne bij God. Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. En dan bedoelt hij met dat "Woord" de Logos, dat is de Zone Gods. Daarin, in het Woord, in Jezus Christus dus, was het leven en het Leven was het licht der mensen. En het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen. Begrepen in de zin van omklemd, omvat, d.w.z. in de meest letterlijke zin van het woord.

Een voorwerp kan ik omklemmen, dat kan ik in mijn hand nemen; ik omklem het, ik sluit het op. Zo zegt hier Johannes: de duisternis heeft het Licht niet kunnen omsluiten, niet kunnen

vasthouden, niet gevangen kunnen nemen. Dat Licht, bedoelt hij, is zo doorgedrongen, zelfs dwars door de zondeva. Dat Licht is zo enorm, zo ontembaar, zo alles doordringend, dat de duisternis, hoe wezenlijk en hoe groot ook, het Licht niet gevangen kon nemen. Het kon het Licht niet begrijpen.

En daar heeft Johannes in zijn leven wat van gezien. Want als hij dit evangelie beschrijft doet hij dat in zijn ouderdom. Hij heeft die strijd gezien tussen licht en duisternis. Hij heeft bij het kruis gestaan, waar het scheen alsof de lamp Gods in een zwarte nacht zou worden uitgeblust en de verlossing der wereld voor eeuwig onmogelijk zou zijn. Hij heeft later de strijd meegemaakt tussen de Christenen en de Joden, tussen het Christendom en het heidendom. En dat alles nu overziende, zegt Hij: Het Licht is in de duisternis gekomen, maar de duisternis heeft het niet kunnen omklemmen, heeft het niet kunnen uitblussen. De overwinning is aan het Licht! Nóg schijnt het Licht.

Hij gaat daarna verder met te spreken over Johannes de Doper. Deze kwam tot een getuigenis om van het Licht te getuigen, opdat ze allen in Hem geloven zouden. Hij was het Licht niet, maar hij was gezonden, opdat hij van het Licht getuigen zou. Dit was het waarachtige Licht, hetwelk verlicht een iegelijk mens, komende in de wereld. Johannes getuigt van Hem: Deze was het van welke ik zeide: Die na mij komt is vóór mij geworden, want Hij was eer dan ik. Want uit Zijn volheid hebben wij allen ontvangen, genade voor genade. Dat betekent: genade inplaats van genade. Toen de oude genade op was hebben we van God nieuwe genade gekregen. En zo geeft God elke keer weer opnieuw in de plaats van, mag ik het zo eens zeggen, "verbruikte genade", weer nieuwe genade. En dat hebben we nu uit Zijn volheid ontvangen. Die volheid van Gods genade is onuitputtelijk, zegt Johannes. Als we het eerste verteerd hebben, dan krijgen we het volgende. Dit evangelie is ons een gedurige maaltijd en zoals onze aardse lichamen dagelijks gevoed moeten worden om in leven te kunnen blijven, zo moet nu ook onze ziel gedurig gevoed worden uit de volheid van de Heere Jezus Christus, opdat we zouden kunnen staande blijven in deze tegenwoordige boze tijd.

Maar, wat we nu hierin nodig hebben schenkt Hij ons. Want uit Zijn volheid hebben we ontvangen. We hebben het niet verdiend, zegt Johannes, wij hebben het gekregen. Hij schenkt het ons dagelijks, want daartoe is Hij aan de rechterhand van de Vader verheerlijkt, om uit die volheid van Zijn genadegaven uit te storten op een wederhorig kroost, genade voor genade. Wanneer Johannes hierop gewezen heeft, komt hij terug op de strijd van het Licht met de duisternis. Daar was hij zo nauw bij betrokken geweest, want hij had de werken van de Joden gezien, die zich altijd maar weer opstelden tegen het evangelie van Jezus Christus. Hij had aan den lijve meegemaakt de strijd tussen wet en evangelie. Hij had meegemaakt hoe men Mozes uitspeelde tegen Christus. Hij had meegemaakt hoe ze Jezus verachtten, omdat ze zeiden: wij zijn dienaren van Mozes, discipelen van Mozes; wij weten, dat God tot Mozes gesproken heeft, maar deze, we weten niet vanwaar Hij komt. En als de ogen van de blindgeborene geopend worden, dan zeggen ze nadrukkelijk: wij zijn discipelen van Mozes, met andere woorden, als je een discipel van Mozes bent, dan is het onmogelijk dat je waarde hecht aan het woord van Jezus Christus, want die twee staan in conflict met elkaar. Wat de één streng geboden heeft, dat schijnt de ander te negeren. Waar de één gezegd heeft: zo zult ge doen, alzo zegt de Heere, daar schijnt de ander lijnrecht tegenin te gaan.

Wij weten, wiens zijde ze gekozen hebben, toen het op een kiezen aankwam. Maar zolang we Jezus niet zien, kiezen we altijd de verkeerde kant, altijd! Dat ligt in ons leven verankerd. Dat is nu de diepte van onze val, dat we altijd de verkeerde kant kiezen. Dat we, Of we vroom leven, Of we goddeloos leven, altijd aan de verkeerde kant staan als we Jezus niet zien. Dan denken we verkeerd over God, over het evangelie, over de wet, over Mozes en over Christus. Want deze

Joden, die zo goed hun best deden om zalig te worden en waar Jezus en ook Johannes zoveel mee te kampen hebben gehad, waren geen heidenen. Dat waren niet de eersten de besten. Dat waren mensen die deden wat in hun vermogen was. Dat waren geen verachters van het Woord van God. Ze zeiden: we zijn discipelen van Mozes en ze meenden het!

Toch hebben ze Mozes nooit verstaan. Want je kunt nooit leren wat de wet eist, als je het niet van Christus gehoord hebt. Er zijn wel eens van die mensen, die menen dat ze buiten Christus wel kunnen zien hoe diep verloren ze zijn. Die zeggen dat een mens eerst aan zijn zonde ontdekt moet worden, eerst zijn verlorenheid, zijn ongeluk moet zien en eerst aan een eind moet komen met zichzelf; een mens moet weten dat hij van Adam is. Nu ben ik het daar van harte mee eens, maar dat onderwijs geeft Mozes niet. Dat leert alleen Jezus Christus en daarom moeten wij om Adam te leren kennen, dus ook om onszelf te leren kennen, toch weer bij Jezus zijn. Blijf toch niet in deze cirkel ronddraaien. De catechismus zegt het duidelijk als er over de Wet Gods gesproken wordt als kenbron van de ellende. Dan staat er: dat leert ons Christus in een hoofdsom. De profetische bediening van de Heere Jezus Christus kan alleen de duisternis, die ons van nature eigen is, verbreken en de aangeboren vijandschap tegen de onderwerping aan het Woord van God uit ons leven wegnemen. Dat Woord is een machtwoord, een scheppend woord. Door dat Woord leren we de Wet recht kennen, namelijk door Christus.

Dat was het nu juist waarin Johannes velen zag dwalen. En hij gaat hier op in en zegt: Want de wet is door Mozes gegeven en de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus geworden. Hij spreekt hier over Mozes en over Jezus Christus.

We willen nu eerst zien de overeenkomst, de gelijkheid van deze twee.

Johannes speelt ze niet uit tegen elkaar, Hij laat duidelijk het genadekarakter van het evangelie openbaar komen, maar hij geeft ook ten volle Mozes zijn recht. Dat de mens hiermee knoeit is door de verdorvenheid en de duisternis van zijn hart. Dat we hier vaak geen raad mee weten, dat we er geen juist inzicht in hebben komt ten diepste ook voort uit onze natuurlijke afkeer van de genade van God. Want er is niets zo vernederend voor een mens dan om door Jezus zalig gemaakt te worden. Dan blijft er niets van u over. Tot in de diepste diepte van uw leven wordt u, in de gemeenschap met Hem, een verlorene, sterft u aan alles wat u bent en hebt en kunt.

Vele mensen denken dat het een kleine zaak is om je te laten verlossen. Velen denken dat het goedkoop is als men het zomaar over Jezus heeft als over een volkomen Zaligmaker. Velen horen liever een prediking waarin gepredikt wordt dat de mens éerst een verloren zondaar moet zijn. Natuurlijk. Dat is niet zo vernederend voor een mens, want dan moet de mens toch eerst iets zijn. Al is het maar een verloren zondaar, maar dan is er toch iets, om God aan te bieden, als is het maar het "niets" zijn. Dit is een duivelse list, waardoor het genadekarakter van het evangelie tenietgedaan wordt. Op deze wijze worden geen goddelozen met God verzoend, door de gerechtigheid die in Christus is, maar worden ontdekte mensen - geholpen mensen, bekeerde mensen, ja, mensen, die er dan nog wel niet zijn, maar toch al wel een eindje op pad zijn, door Jezus geholpen. Maar weet dan, dat u een strik maakt, waarin uw eigen ziel gevangen wordt. Want als het uit de wet is, al is het dan ook maar ten dele, dan is het niet uit genade, zegt de apostel. En als het uit genade is, dan is het niet door de wet, ook niet ten dele. Dan is het uit vrije gunst die eeuwig God bewoog. Die roemt, roeme in de Heere, niet voor negentig procent, maar met zijn gehele hart.

Dit is nu het probleem waarop ons wettisch, Gode-vijandig bestaan altijd maar weer struikelt, tenzij we een helder inzicht hebben in de verhouding tussen wet en evangelie. God tekent in Zijn Woord zowel Mozes als Jezus Christus als dienstknechten van God. Ze zijn het beiden. Ze zijn beiden uitverkoren en afgezonderd om dienstknechten van God te zijn. Ze zijn beiden geroepen

om verlosser te zijn, ze zijn beiden door God aangesteld als ambtsdrager. Mozes de ambtsdrager Gods over het bondsvolk van de oude dag, aangesteld door God Zelf om het volk te leiden. Beiden zijn ze middelaar, Jezus en Mozes. Mozes de middelaar van voorspraak, de advocaat, die als het volk het verzondigd heeft, tot God opklimt en zegt: "O, God, help ons en verteer ons niet. O God, als er gestraft moet worden, straf mij dan, delg mij uit Uw boek, maar verwerp het volk niet van voor Uw aangezicht." Dat offer is natuurlijk niet aanvaard. God zegt: "die zal Ik uit Mijn boek delgen, die tegen Mij zondigt." Nee, Mozes, uw offer wordt niet aanvaard. Ge moogt wel voorspreken, advocaat zijn, pleiten, maar ge kunt geen borg zijn. Dat zal die Ander doen, die andere ambtsdrager, van wie gij ook hierin een voorbeeld mag zijn. Ze hebben beiden verlost. Mozes heeft het volk verlost uit het diensthuis van Farao en door de barre woestijn gebracht tot aan de grenzen van Kanaän. Jezus is de Verlosser die Zijn volk verlost heeft uit het diensthuis van de satan, uit de overheersing van de zonde en die Zijn volk leidt door deze barre en bange levenswoestijn, maar die het óók in Kanaän brengt.

Dat laatste heeft Mozes nooit kunnen doen en nooit mogen doen, niet alleen omdat Mozes op de steenrots geslagen had inplaats van er tegen te spreken, maar omdat Mozes hierin ook een type van de wet is en Jozua, die het volk in Kanaän bracht een type van Jezus Christus. Na het uitleiden uit het diensthuis en na het brengen door de woestijn moet Mozes sterven voor de grenzen van Kanaän en dan moet Jozua zijn arbeid overnemen. Die kon pas het volk het Kanaän der rust binnenleiden.

Dat zijn zo enkele overeenkomsten tussen Mozes en Jezus Christus. Toch wil ik ook nog eens nadrukkelijk zeggen, dat ze beiden het genadeverbond dienden. Mozes was niet een dienaar van een andersoortig werkverbond. U weet, God heeft in het paradijs met onze eerste ouders het werkverbond opgericht. De eis was: Doe dat en gij zult leven, eeuwig leven. Maar we hebben het niet gedaan en nu kunnen we het ook niet meer. Het is niet alleen zo, dat al zou vandaag die belofte nog gelden, we het dan wel zouden kunnen. We kunnen het ook niet meer. Al zou er vandaag een mens zijn, die zegt: ik zie de billijkheid van de wet Gods; ik wil weer zo als Adam alles doen wat God van mij vraagt, dan is ons vermogen door de zondeval zo verdorven geworden en zijn we in ons gehele wezen zo tegen God gekant en ook zo innerlijk verdorven, dat niemand het meer zou kunnen. God heeft dan ook aan de Sinäi geen nieuw werkverbond opgericht met al die offers, slachtingen en wassingen: geenszins. Dat was wel een wettische vorm, maar van het genadeverbond. Mozes is geen dienaar van het werkverbond; Mozes is een dienaar van het genadeverbond geweest, zoals de Heere Jezus Christus, die ook een dienaar van het genadeverbond is geworden. Hij is de Inhoud van het verbond zelf.

Maar, en dat is waar, de dienst van Mozes had een wettische vorm. De vorm van het genadeverbond onder het Oude Testament was wettisch, zodat de Heere zegt: straks onder het Nieuwe Testament zal Ik een nieuw verbond oprichten, dan zal Ik de wet in het hart schrijven. Dan niet meer het onderhouden van dagen en maanden, wassingen en het brengen van offers, maar dan zal Ik rechtstreeks met de mens handelen en dan zal Ik Mijn wetten en Mijn rechten in hun hart schrijven en die zullen ze doen.

Daar is bij alle overeenkomst echter ook een groot verschil. Mozes was een zondig mens, dat is telkens gebleken. Hij kon Kanaän zelfs om zijn zonden niet binnengaan. Hij heeft, hoe getrouw hij ook voor God geweest is in zijn ganse huis, het in zijn leven ervaren, dat ook hij alleen maar uit genade kon zalig worden. Ook de aard van zijn bediening was anders, want Mozes als type van de wet kon niet anders dan dreigen, dan eisen, dan aanwijzen. Daarom staat er ook: "want de wet is door Mozes gegeven". Hij kon niet meer. Die wet zou ook door een ander gegeven kunnen zijn, maar de wet is door Mozes gegeven. Zo heeft God het gewild. Die wet is gegeven, hoort u, van God gegeven. En, dat moet ik er onmiddellijk bij zeggen, dat is ook genade van God. Dat u

dit leest, dat is omdat God u Zijn wetten gegeven heeft. Dat u in uw hart zonder God geen vrede kent en naarmate Gods inzettingen u duidelijker worden de onvrede in uw hart toeneemt is een gevolg van de wet. Het is genade dat God Zijn wet gegeven heeft. De wet zelf heeft geen genade, dat moet u goed onderscheiden. De wet zegt alleen maar doe dat. De wet helpt niemand. De wet zegt niet als u het bijna voor elkaar hebt, dan wil ik de rest wel doen. De wet eist honderd procent, volmaakte liefde tot God. De wet eist dat u met uw hele wezen, met uw verstand, met uw wil, met uw gedachten, met uw handen en voeten volmaakt God zult liefhebben en uw naaste als uzelf.

Dat God ons dit voorgehouden heeft is Zijn goedertierenheid, Er staat van dat oude bondsvolk: Hij gaf aan Jakob Zijne wetten, deed Israël op Zijn woorden letten. Hij leerde ze in Zijn wegen wandelen; zo wou Hij met geen volken handelen. Dus nu moet u niet zeggen met die wet hebben we niets te maken, want de wet kan ons wel niet het leven geven, ook niet gedeeltelijk, de wet kan ons niet tot Christus brengen, maar de wet laat zien wat God van ons eist, doch hij helpt ons niet. Daarom is het toch wel een zegen, dat God die wet gegeven heeft. Stel u voor, dat we niet wisten wie God was en dat we niet wisten wat God van ons wilde. Dan zouden we geen behoefte hebben van onze zonden verlost te worden. Dan zou er ook nooit een vragen in ons hart komen: O God, hoe kan ik weer vrede vinden. Hoe kan ik, zondaar, rechtvaardig verschijnen voor God? Dat alles weten we, omdat God ons de wet gegeven heeft. Dus dank God gedurig dat Hij dat gedaan heeft. En dat Hij die wet op zulk een wijze gegeven heeft, dat we onderscheiden mogen weten wat God van ons wil, in de verhouding tot Hem, maar ook in de verhouding tot onze naaste.

Wanneer God op Sinaï de wet gaf aan Zijn volk, dan was dat uit Zijn vaderlijk erbarmen, dan was die wet er "om der overtreding wil bij gesteld", opdat het volk de beloften zou bewaren en de beloften niet krachteloos zouden worden door een leven in de zonde. Zo geeft God ons ook Zijn wet. Hij trekt die als een omheining om ons. Wee het volk dat de wet van God verlaat. Wee de kerk, die het niet nauw neemt met de wet van God. Wee de mens, die zegt: ach die hele wettische boel van het Oude Testament, dat van dit doen en dat laten, daar heb ik niets meer mee te maken. Wee hem, die zegt: we zijn medewerkers van God en als zodanig worden we vrij. Zo vrij tegenover God en zó volkomen mens, dat je je eigen wetgever bent. En ach, de verblinde mens, hij heeft niet door dat het de voortzetting is van de paradijsrevolutie, die ons voorschildert dat wanneer wij eenmaal op eigen benen kunnen staan, wij wel gelukkig zullen zijn. Dat is de list van Satan die door alle eeuwen heen het klare evangelie van Jezus Christus met de pestwalm der zonde bederft.

En zie eens op de gevolgen, indien een mens breekt met de wet van God. Wanneer een mens zegt: wijk van mij, want aan de kennis van Uwe wegen heb ik geen lust. Zie dan wat ervan terecht komt. Wat komt er terecht van het huwelijk; wat komt er terecht van de opvoeding van de kinderen; wat komt er terecht van het huiselijk en maatschappelijk leven? Zijn de mensen die de vrijheid in de losbandigheid propageren de stutten van onze maatschappij? Ze profiteren van de arbeid van nijvere en harde werkers en ze leven bij de gratie van deze consumptiemaatschappij, maar presteren doen ze niets, want ze hebben Gods wet verlaten. Hoe zouden ze dan voor God en voor de mensen nuttig kunnen zijn? In het onderhouden van Gods geboden is immers grote loon, Die wet is heilig en volmaakt en goed. Dat geldt ook voor de wet der ceremoniën die de Heere bij de wet der zeden gegeven heeft. De wet der zeden zegt: doe dat. Die eist: zo moet u leven. Maar als Israël zegt: we zullen het doen, dan zegt de Heere door de mond van Zijn knecht: u kunt het niet. Maar wat nu onmogelijk is, dat heeft God onder het Oude Testament, ook in de dienst der schaduwen, reeds verkondigd als mogelijk door het geloof.

En nu zegt Paulus dat die wet in inzettingen bestaande (hij heeft het over de ceremoniële wet)

enigermate tegen Israël was. Dat is waar - Maar hij is ook enigermate voor hen. Tegen hen was de wet der schaduwen, waarin de offers geregeld werden, de priesters, altaren, enz. Want wanneer een Israëliet een lammetje bracht voor zijn schuld en dat diertje werd geslacht, dan was dat als het ware een handtekening van de Israëliet onder zijn schuldbrief voor God. Dan bekende daarmee de gelovige Israëliet: ik sta schuldig, ik verklaar hier plechtig voor God dat ik schuldig sta. En zo werd dat lam of die os geslacht. Zo vloeide het bloed. De offeraar zei: dat is mijn bloed, althans dat zou mijn bloed moeten zijn. Ik teken hier met mijn hand dat het voor mijn schuld gestort is. Zo moest bloed vloeien om de zonde te verzoenen.

Maar aan de andere kant was deze wet ook vóór hen, want niet het bloed van de offeraar vloeit, maar het bloed van het lam, dat heenwees naar het Lam Gods, dat de Heere straks geven zou om de zonde der wereld weg te nemen. Enigermate tegen, maar aan de andere kant ook voor.

Welnu, er staat: want de wet is door Mozes gegeven en de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden. Twee tegen één. Wil de gelijkenis in zijn vorm verdeeld zijn, goed verdeeld zijn, dan zou Johannes dus twee dingen moeten stellen aan de kant van de wet, want daartegenover stelt hij ook genade en waarheid. Welnu, dat klopt ook, want als Johannes zegt: "de wet is door Mozes gegeven", dan denkt hij in de eerste plaats aan de wet der tien geboden en in de tweede plaats aan de wet der ceremoniën. En nu zegt hij: de wetten, die hij hier als één wet ziet, zijn door Mozes gegeven. Meer kon Mozes niet doen. Maar de genade, staande tegenover de tien geboden en de waarheid staande tegenover de ceremoniën, zijn door Jezus Christus geworden. Johannes zegt dus als het ware: Mozes heeft het wel bekend gemaakt, maar Mozes heeft het niet vervuld. En u kunt het ook niet vervullen. Niet de wet der tien geboden, maar ook niet de wet der schaduwen, der ceremoniën. Ook al wast u zich op tijd en al brengt u op tijd uw offer, en al brengt u tienden in het huis des Heeren! Dat is de vervulling van de wet niet. De wet is door Mozes gegeven, maar die wet is niet door Mozes vervuld. En die wet hebt gij te onderhouden, maar niet om daarmee zalig te worden door de onderhouding van die wet, maar opdat ge door die wet tot het geloof zou komen. Het geloof in het bloed van het Lam.

Nu zegt Johannes: door Mozes is de wet gegeven. Meer kon deze niet doen. Maar nu is de wet vervuld; de genade is door Jezus Christus geworden. En wie is dan meer? Hij, die zegt: hier heb je de wet, die je niet vervullen kunt en toch vervullen moet, of Hij, die zegt: Ik draag Uw heilige wet! Welnu zegt Johannes: bij wie schuilt u dan? Achter wie komt u aan? Op wie vertrouwt u dan? Aan wie hebt u dan uw hart verpand? Ja, zegt u, aan Mozes en aan Christus. Inderdaad. Er zijn velen die zo denken. Aan Mozes en aan Jezus. Velen, ook onder ons. Velen ook van Gods kinderen. Nee, zegt Johannes, want niet uit Mozes' volheid, maar uit Jezus' volheid hebben we ontvangen genade voor genade. Er is maar één Middelaar Gods, en dat is niet Mozes en Christus. Dat is niet Mozes vóór Christus, maar dat is Christus alleen! Eén Middelaar Gods en der mensen. Want Mozes heeft alleen die wet gegeven, maar we hebben niet genoeg aan iemand die de wet gegeven heeft, want we kunnen de wet niet onderhouden.

Ge moogt ook het werk der wet niet met het evangelie vermengen. Ach, er zijn velen, die zeggen: ik zou wel geloven dat Christus ook mijn Borg wilde zijn, indien ik toch maar anders was, dan ik nu ben. Als ik maar oprechter tegen mijn zonden streed, niet zo'n goddeloos hart had. Als ik maar eens beter was voor mijn vrouw en anders was tegen mijn kinderen; als ik deze maatschappij maar eens kon veranderen, maar eens iets betekenen kon voor God. Of, zeggen anderen, nee, dat kunnen we allemaal niet, maar als ik dan maar eens diep mocht buigen voor God en als ik maar eens gedurig een verbroken hart had voor God. Ja en dan? Dan hebt u iets waarmee u voor Jezus meent te kunnen naderen. Ja, dan toch weer een losprijs in uw hand. Dan toch weer iets, hoe weinig dan ook, om aangenaam te zijn? Dan toch niet een verlorene willen? Zo vindt u nooit rust voor uw moegestreden hart en zo komt God nooit bestendig aan Zijn eer.

Ge moet het vasthouden en volhouden: de wet is gegeven, door de engelen besteld in de hand van de middelaar Mozes. Van God gegeven. God neemt de wet nooit meer terug. God eist de volmaakte onderhouding van Zijn wet. De genade is echter geworden, dus niet slechts gegeven, maar geworden. Ja, God geeft ook genade. Maar het is nog veel dieper. Johannes zegt: de genade is geworden. Wanneer is die genade geworden? O, die genade is geworden, toen God Zijn hart openbaarde in Bethlehems' stal.

Als ik Jezus zie, dan zie ik Gods genade. Al zegt Jezus nog niets, in die zin dat ik niet hoor, dat Hij tot mij spreekt, dan is Hij nog mijn zaligheid. Als ik Hem daar stemmelooos zie liggen in de kribbe, dan zeg ik: dat is "geworden" genade van God. Hij is gekomen onder de wet, opdat Hij degenen die onder de wet zijn, verlossen zou. Als ik Hem dan 33 jaren lang Zijn ballingschap zie uitleven en de weg gaan door het Mesech der ellende en ik zie Hem kruipen in de hof en ik zie Hem bloed zweten en ik zie Hem versmachten aan het hout des kruises, dan zeg ik: O, God waarom? Hij was toch zonder zonden en dan antwoordt de Schrift mij: in de plaats van zondaren; in de plaats van goddelozen. En als die Geest getuigt met onze geest, de Geest van de Schrift met de geest van Christus, die in mij uitgestort is, dan zeg ik: Dat stemmelooos Lam, dat is mijn Jezus, mijn gerechtigheid voor God. De Heere onze gerechtigheid. Zo heeft de profeet van het Oude Testament er reeds van uitgeroepen. Tegenover de wet der zeden: genade door Hem geworden en tegenover de wet der schaduwen: Hij is de waarheid. Hier staat de waarheid niet tegenover de leugen, maar tegenover de schaduw. De wet der schaduwen was geen leugenachtige wet, maar het was toch ook geen werkelijke verzoening, het was een schaduw. Een schaduw is er wel bij de gratie van de werkelijkheid. Als er geen werkelijkheid is kan er ook geen schaduw zijn. Als er geen bomen staan, waar de zon tegen schijnt, dan is er ook geen schaduw van die bomen. Die schaduw bestaat bij de werkelijkheid van de bomen. Zo was ook bij het offeren; het vloeien van het bloed geen werkelijkheid, het was een heenwijzing naar het bloed van Christus.

Zo is ook ons nederbuigen voor God en ons schuld bekennen niet de werkelijkheid van de verzoening. Het is wel de weg die leidt tot de verzoening. Het is wel zo, dat ik nooit de heerlijkheid van God, die in Christus Jezus is, zal zien tenzij ik ook van harte overtuigd ben, dat ik mezelf in eeuwigheid niet kan verlossen. Maar dat is de verzoening zelf niet. De verzoening is niet dat ik tranen schrei, dat ik een verbroken hart heb, dat ik onder de diepte van het recht Gods buigen mag. Dat alles is mijn verzoening niet voor God. Dat is de waarheid met betrekking tot mijn verlossing niet.

Maar wat is dan de waarheid? Wel de waarheid is het echte Lam, het echte Bloed, de echte Tranen, de echte overgave aan God, de echte liefde tot God, tot in de dood toe. En dat heeft Jezus alleen gedaan. Dat heeft Hij volkomen gedaan, dat heeft Hij in mijn plaats gedaan. Zo is Hij geworden en zo is de waarheid geworden. Zalig, zalig door Jezus.

Komt allen gij die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven. Komt gij, verloren zondaar, die op geen enkele wijze weet hoe ge tot God moet komen. Die in uw hart niets gevoelt van de liefde tot God, die in uw hart niets ervaart van de verlossing die in Christus Jezus is, die integendeel onder de drang van de wet boos zijt op God, vijandig zijt tegen God. Die God niet verkiest als het hoogste van uw blijdschap. Aanschouw dit evangelie. Dit evangelie van Gods genade. Hoort naar deze boodschap. Het is een scheppende boodschap. Als God zegt: "Roep Mij aan in de dag van uw benauwdheid, dan zal Ik u uithelpen en gij zult Mij eren", dan is dat maar niet een raad van God, maar dan is dat een bevel, dan is dat een scheppend woord van God, zoals Hij dat tegen de dode Lazarus zei: Lazarus kom uit! Lazarus hoorde dat niet en het was dus niet een aanraden van Jezus: doe nu niet zo dwaas, kom nu toch. Nee, Hij had wel een jaar kunnen roepen aan een dode Lazarus en dan was hij nog dood gebleven. Want dood is dood. Maar omdat het woord van Jezus een scheppend, een levenwekkend woord is, gebeurt het wonder. Want als Jezus zegt: kom! dan

geeft Hij ook kracht aan dat woord. Daardoor staat de dode Lazarus op.

Welnu, zo doet God wonderen. En ik geloof dat God wonderen doen zal overal waar dit evangelie van Zijn genade verkondigd wordt, zoals Hij ook zelf gezegd heeft. Dan zullen doden uit hun graven opstaan en de stem van de Zoon van God horen en leven en God de eer geven. Daarom zeg ik tot dode zondaren in de naam van de Heere Jezus Christus: wat gij in eeuwigheid niet kunt volbrengen dat heeft Hij met één offerande tot in der eeuwigheid volbracht, opdat gij geloven zoudt en leven! Zo is de wet door Mozes gegeven en die wet neemt God nooit meer terug. Die wil Hij gehandhaafd zien, die wil Hij onderhouden hebben, die wil Hij vervuld hebben tot het einde toe. Want Hij is een rechtvaardig God. O, verander het evangelie niet in de wet. De nieuwe theologie heeft het evangelie ook in een harde wet veranderd. De mensen moeten doen en de mensen moeten offeren en de mensen moeten elkaar liefhebben en de mensen moeten de ellende uit de wereld wegnemen en de mensen moeten zichzelf rechtvaardigen. Want, zo zegt deze nieuwe theologie, je mag niet denken dat je rechtvaardig bent voor God, als je niet eerst in het reine gekomen bent met je naaste. Als niet eerst die rechtvaardigheid gestalte heeft gekregen in de rechtvaardigheid tot je naaste. Dat is het paard achter de wagen spannen, zo komt u er nooit. Zo tobt u zich dood, tot in de hel toe. Als ik niet zie: Christus is mijn gerechtigheid voor God, dan heb ik geen veerkracht om rechtvaardig te zijn; dan heb ik geen leven. Dan kan ik die ander niet vriendelijk tegemoet treden; dan heb ik geen behoefte om die ander een stukje van mijn brood te geven, want ik ben van nature een vijand van God en van mijn naaste. Dat komt in de praktijk van mijn leven openbaar. Maar als ik zie hoe die wet, die door God gegeven rechtvaardige wet, gehouden moet worden, maar toch door mij niet volbracht kan worden, maar volbracht is door de Zoon van Zijn eeuwig welbehagen, dan zeg ik: dank, Heere Jezus, duizendmaal dank, ik zal uw discipel zijn; ik zal U volgen, waar dat ge ook heengaat, door bezaaide en door onbezaaide wegen. Dan ga ik zijn beeltenis vertonen: die als Hij gescholden werd, niet wederschold en als Hij leed niet dreigde, maar gaf het over in de handen van Hem die rechtvaardig oordeelt.

Tenslotte, wilt u het bewijs hebben dat God vrede gevonden heeft in het offer van de Heere Jezus Christus? Ga dan tenslotte nog met me mee naar de berg der verheerlijking. Daar staat Jezus op Thabors hoogte met Zijn drie discipelen en daar komen uit de hemel Mozes en Elia. Mag ik het kinderlijk voorstellen. Daar houdt Mozes aan Jezus de wet voor en zegt: "Ge hebt wel Uw ziel tot een schuldoffer gesteld maar dit is de wet, door God gegeven. Heere Jezus, Zoon van God, daar kunt ge niet buiten".

En Elia, hij de wet-houder; hij is onder het Oude Testament de handhaver van Gods wet geweest, met vuur van de hemel heeft hij zijn verbolgenheid geopenbaard over degenen die God niet vreesden. Elia zegt: "Heere Jezus, (ik spreek op menselijke, kinderlijke wijze) denk erom, Heere Jezus, de onderhouding van die wet zal volmaakt moeten zijn. Want éénmaal heeft God vuur uit de hemel laten komen over degenen die Zijn wetten hebben overtreden." Toen heeft Jezus Christus op de berg Thabor het hoofd gebogen onder de eis van Mozes en onder de eis van de handhaver van het recht, Elia.

Mozes en Elia zijn teruggegaan naar de hemel en inplaats dat Jezus ook daarheen meeging koos Hij voor de aarde, voor de dood, voor Golgotha, voor ons, voor het verlorene, voor Zijn schapen. Mozes en Elia zijn teruggekeerd naar de hemel en ze hebben God geboodschapt dat Jezus zijn uitgang volbrengen zou te Jeruzalem, dat Hij de dood des kruises zou sterven en dat voor verlorenen. Is dat geen liefde? Is dat niet eeuwige gelukzaligheid? Wie durft hier nog te zeggen: ik weet niet of het voor mij kan? Wie durft hier nog te zeggen: ik weet niet of Gods genade zich ook tot mij wil uitstrekken; ik weet niet of Ood mij wel ontvangen zal, indien ik tot Hem kom. Hierin heeft Hij bevestigd, dat de wet door Mozes is gegeven, maar de genade en de waarheid

door Jezus Christus is geworden. En buiten die genade en buiten die waarheid kunt u niet zalig worden. Kom, achter wie schuilt u nu? Wiens vriend bent u? Zoekt u het nog steeds bij de wet? Ach, zij laat u zich doodwerken en geeft nooit enige verademing. Zelfs stro om stenen te bakken krijgt u van de wet niet en toch moet u het volle aantal stenen brengen. Beken nu eens, dat, wat nu der wet onmogelijk is, daar ze door het vlees krachteloos is, God, Zijn Zoon zendende in de gelijkheid des zondigen vleses en dat voor de zonde, het recht der wet vervuld heeft in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest. Overdenk dat, gij gebondenen, die daar hoopt. Zie hier is uw Verlosser - hier is de opening van uw gevangenis. Zodra uw gebroken oog dit Lam Gods aanschouwt als een verzoening voor uw zonden, komt God aan Zijn eer en krijgt u de zaligheid.

Komt, jonge mensen, wat zoeken jullie, waar zoeken jullie vrede met God te vinden. Het is goed dat je dit hoort. Het is een getuigenis dat je de wet van God gehoord hebt, dat je weet dat je zonder die vrede niet leven kunt. Laat je niets wijs maken, je kunt de eis van de wet nooit volbrengen, al leefde je honderd jaar nauwgezet, al doe je dit en laat je dat. Eén zonde (en hoeveel heb je er al gedaan in je leven) maakt je voor eeuwig verdoemelijk voor God. Werpt het net toch uit aan de andere zijde. Zoekt bedekking onder de vleugels van de God van Israël. Zoekt Gods barmhartigheid in Christus te mogen kennen. Laat de liefde Gods uw hart verbreken, zodat nu het evangelie van God u deed uitroepen: O, God, hebt U geen lust in mijn dood? Dan heb ik ook geen lust in de zonde. Wenst U mijn eeuwige vrede en mijn eeuwige zaligheid? Welnu, U zoekt mijn hart, mijn oog blijft op U staren.

En gij die al zolang op twee gedachten hinkt, wanneer zult u nu geheel voor Hem kiezen, die de zaligheid van uw ziel geworden is? Hoelang hinkt ge nog op twee gedachten? Zo dan de wet uw trooster is, welnu, zoekt daar uw troost, maar weet dan dat ge die in eeuwigheid daar niet verkrijgt. Maar zo Jezus u dierbaar geworden is, zo Zijn gerechtigheid u wat heeft te zeggen, zo Zijn overstelpende en wonderlijke liefde uw hart heeft vaneen gescheurd en zo ge ooit aan Zijn voeten nederzat om ze nat te maken met de tranen van uw ziel, houdt dan aan, grijpt moed. Zoekt Hem terwijl Hij te vinden is. Werpt u neder op Hem, blijft aan Zijn voeten liggen. Zegt met Samuël: spreek, want Uw knecht hoort. Dan zal Hij de hemelen scheuren. Want in dezulken heeft God een behagen. Voor zulken kwam Hij neder. Aan diegenen zal Hij gedachtig zijn, die een arm, ellendig en betraand aangezicht naar Hem opheffen in de wetenschap, dat de wet vervuld moet worden, omdat hij door God gegeven is, maar ook vervuld is in de gehoorzaamheid van de Heere Jezus Christus door Zijn bitter lijden en sterven. En laat dat de banier zijn, die voor uw aangezicht ontrold wordt, waardoor gij bemoedigd wordt op uw pelgrimsweg, totdat gij straks aan het eind van de strijd en de worsteling ook aan het eind van alle vleeselijke bedenkingen en aan het eind van de strijd tegen wereld, duivel en zonde, achter Hem zult ingaan in de vreugde onzes Heeren. En daar, daar zullen we niemand zien dan Jezus alleen. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.